

Sygnatura akt XVI GC 553/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

14 kwietnia 2023 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVI Wydział Gospodarczy

w składzie: Przewodniczący sędzia Arkadiusz Piotrowski

Protokolant: protokolant sądowy Jakub Morton

po rozpoznaniu 14 kwietnia 2023 roku na rozprawie w Warszawie

sprawy z powództwa (...) **spółki komandytowej w Ł.**

przeciwko (...) **Bankowi (...) spółce akcyjnej w W.**

o zapłatę

orzeka

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda 79969,15 (siedemdziesiąt dziewięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt dziewięć i piętnaście setnych) CHF z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od 15 czerwca 2022 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda 11893,26 (jedenaście tysięcy osiemset dziewięćdziesiąt trzy i dwadzieścia sześć setnych) CHF z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od 15 czerwca 2022 roku do dnia zapłaty;
3. umarza postępowanie w części, to jest w zakresie żądania powoda zasądzenia od pozwanego kwoty 180,13 (sto osiemdziesiąt i trzysta setnych) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od 15 czerwca 2022 roku do dnia zapłaty;
4. w pozostałej części powództwo oddala;
5. oddala wniosek powoda o nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności;
6. zasądza od pozwanego na rzecz powoda 32137 (trzydzieści dwa tysiące sto trzydzieści siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 10817 (dziesięć tysięcy osiemset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

sędzia Arkadiusz Piotrowski

Sygnatura akt XVI GC 553/22

UZASADNIENIE

wyroku z 14 kwietnia 2023 roku

Pozwem z 22 kwietnia 2022 roku (data stempla pocztowego) powód (...) spółka komandytowa w Ł. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Bank (...) spółki akcyjnej w W. 79 969,15 CHF oraz 13 886,04 CHF wraz z należnymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia następującego po dniu doręczenia pozwanemu odpisu pozwu do dnia zapłaty, ewentualnie wniósł o unieważnienie umowy kredytu na podstawie art. 12 ust. 1 pkt 4 ustawy z 23 sierpnia 2007 roku

o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. nr 171, poz. 1206) oraz zasądzenie od Pozwanego z tego tytułu ww. kwot. Strona powodowa wniosła także o zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż zawarł z Pozwanym umowę kredytu denominowanego, spłacanego w CHF. Podkreślił, iż nie miał możliwości ingerowania w treść umowy kredytu. Zdaniem Powoda powyższą umowę należy uznać za nieistniejącą lub nieważną, w szczególności ze względu na fakt, iż naruszony został art. 69 ust. 1 ustawy Prawo bankowe oraz art. 353¹ ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 roku - Kodeks cywilny (t.j. Dz. U. z 2022 roku poz. 1360 z późn. zm., dalej jako: "kc"), naruszone zostały zasady określoności świadczenia i niezgodnienie istotnych przedmiotowo elementów umowy kredytu, naruszone zostały obowiązki informacyjne, naruszone zostały zasady współzycia społecznego, naruszona została zasada walutowości i prawa dewizowego. Zdaniem Powoda umowy kredytu zawarte z Pozwanym zawierały także postanowienie niedozwolone. Powód stwierdził ponadto, iż w sprawie wystąpiła nadzwyczajna zmiana stosunków i wykazana została nadmierna trudność Powoda w spełnieniu świadczenia kredytu oraz rażąca strata po stronie powodowej. Zdaniem Powoda nieważne są także wszystkie świadczenia dodatkowe związane z umową kredytu jak i okołoumowne. Wobec powyższego powód wniósł o zasądzenie od pozwanego świadczeń spełnionych na podstawie przedmiotowych umów za okres od 23 kwietnia 2019 roku do 21 września 2020 roku (pozew k. 1-87). W piśmie z 7 listopada 2022 roku sprecyzował, że nie domaga się ustalenia nieważności umowy kredytu, a jedynie zapłaty dochodzonych kwot po przesłankowym stwierdzeniu nieważności umów, nie zaś na żądaniu ustalenia nieważności na podstawie art. 189 kpc (pismo – k. 193v).

W odpowiedzi na pozew z 14 lipca 2022 roku (data stempla pocztowego) Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w płatności liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew wskazał, iż umowa kredytu w innej walucie nie jest sprzeczna ani z ustawą, ani z naturą zobowiązania w rozumieniu art. 58§1 kc. Zaprzeczył także jakoby naruszył zasady walutowości przewidzianej w art. 358§1 kc. Stwierdził, iż umowa kredytu nie stanowi instrumentu finansowego w rozumieniu Dyrektywy nr 2004/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 21 kwietnia 2004 roku w sprawie rynków instrumentów finansowych zmieniającej Dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i Dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającej Dyrektywę Rady 93/22/EWG. Wskazał, że zarówno Powód będący spółką komandytową, jak i kredytobiorca będący spółką jawną, nie mogą być uznani za konsumentów, a zatem kwestionowane przez Powoda postanowienia umowne nie mogą być oceniane pod kątem abuzywności w rozumieniu przepisów art. 385¹-385³ kc, w związku z czym zbędna jest argumentacja odnosząca się do przesłanek abuzywności (odpowiedź na pozew k. 96-188).

Pismem z 22 listopada 2022 roku powód cofnął pozew co do 180,13 CHF ze zrzeczeniem się roszczenia (pismo – k. 200-201).

W dalszym toku postępowania strony podtrzymywały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 sierpnia 2005 roku (...) spółka jawna w Ł. (dalej jako: (...)) złożył do (...) Banku (...) spółki akcyjnej w W. (dalej także jako: (...)) wniosek o udzielenie kredytu inwestycyjnego na 132 029,53 CHF według zmiennej stopy procentowej. Kredyt miał zostać udzielony na spłatę dwóch kredytów inwestycyjnych zaciągniętych na remont i modernizację nieruchomości. Kredyt miał zostać postawiony do dyspozycji 15 października 2005 roku w kwocie 342 000 złotych.

(Dowód: wniosek o kredyt z dnia 12 sierpnia 2005 roku wraz z załącznikami k. 135-150).

W dniu 5 października 2005 roku pomiędzy (...), jako kredytodawcą, a (...) spółką jawną, jako kredytobiorcą, została zawarta umowa kredytu inwestycyjnego nr (...). (...) udzielił kredytobiorcy, na warunkach określonych umową, kredytu w kwocie 132 029,53 CHF (§1 ust. 1 umowy – k 37-40). Kredytobiorca oświadczył, że środki z kredytu przeznaczy na spłatę dwóch kredytów inwestycyjnych zaciągniętych na remont nieruchomości przeznaczonej pod wynajem w Ł. przy ul. (...) (§1 ust. 2 umowy). Kredyt udzielony został na okres od 5 października 2005 roku do 20 września 2020 roku (§ 2 ust. 1 umowy). (...) postawił do dyspozycji kredytobiorcy, określony w §1 umowy, kredyt w terminie od 5 października 2005 roku do 30 października 2005 roku w kwocie wskazanej w §1 ust. 1 umowy (§2 ust. 3 umowy). Ostateczny termin wykorzystania kredytu upływał z 30 października 2005 roku (§2 ust. 4 umowy). Kwota wykorzystanego kredytu była oprocentowana w stosunku rocznym według zmiennej stopy procentowej. Stopa procentowa była równa stawce referencyjnej, powiększonej o marżę banku (§4 umowy). Odsetki od wykorzystanego kredytu były płatne w następnym dniu po zakończeniu każdego okres obrachunkowego, przy czym:

- 1) pierwszy okres obrachunkowy liczony był od dnia wypłaty kredytu i kończył się 31 października 2005 roku,
- 2) kolejne miesięczne okresy obrachunkowe liczone były od następnego dnia po zakończeniu poprzedniego okresu obrachunkowego,
- 3) ostatni okres obrachunkowy kończył się w dniu poprzedzającym całkowitą spłatę kredytu (§5 ust. 1 umowy).

Za czynności związane z udzieleniem i obsługą kredytu, (...) pobierał prowizje i opłaty bankowe w wysokości określonej w „Taryfie prowizji i opłat bankowych w (...) Banku (...) spółce akcyjnej”. Zgodnie z ust. 2 powyższego paragrafu umowy wyciąg z Taryfy obowiązującej w dniu zawarcia umowy stanowił załącznik do umowy. Zgodnie z ust. 3 prowizje i opłaty bankowe określone w Taryfie mogły ulec zmianie i nie wymagały wypowiedzenia umowy w tej części, z zastrzeżeniem § 7 ust. 1 (§6 umowy).

Zgodnie z § 7 ust. 1 umowy w czasie obowiązywania umowy (...) miał pobierać prowizje określone w Taryfie, o których mowa w § 6 ust. 1, w następującej wysokości:

- 1) prowizja 0,8% od udzielonego kredytu, tj. 1 056,24 CHF – płatna w dniu podpisania umowy,
- 2) opłata za rozpatrzenie wniosku – 100 złotych, pobrana w dniu 15 września 2005 roku,
- 3) pozostałe prowizje i opłaty – zgodnie z aktualnie obowiązującą w (...) Taryfą Opłat i Prowizji.

Jak stanowił ust. 2 powyższego paragrafu umowy prowizje, o których mowa w ust. 1, naliczane były w walucie udzielonego kredytu. Zapłata prowizji następowała w walucie polskiej, po przeliczeniu kwoty prowizji na walutę polską, według kursu sprzedaży dewiz obowiązującego w dniu pobrania prowizji zgodnie z aktualną Tabelą kursów (...).

Kredytobiorca zobowiązał się spłacić kredyt w 179 ratach miesięcznych płatnych 20-tego dnia miesiąca począwszy od 20 listopada 2005 roku do 20 września 2020 roku, w tym I rata wynosiła 665,53 CHF, natomiast pozostałe 178 raty, po 738 CHF każda, miały być płatne od 20 grudnia 2005 roku do 20 września 2020 roku (§8 ust. 1 umowy). Spłata kredytu w kwotach i terminach określonych w §8 miała być dokonana w formie obciążenia przez (...) rachunku, o którym mowa w §5 ust. 2 umowy równowartością w walucie polskiej kwoty kredytu, w walucie kredytu według kursu sprzedaży dewiz obowiązującego w (...) w dniu dokonania spłaty (§9 umowy).

(Dowód: umowa kredytu inwestycyjnego nr (...) k. 37-40v).

W dniu 12 sierpnia 2005 roku (...) spółka jawna złożył do (...) wnioski o kredyt inwestycyjny na kwotę 738 912,78 złotych w walucie CHF. Powyższy kredyt miał zostać udzielony na modernizację oraz remont nieruchomości. Okres kredytowania miał wynosić 180 miesięcy. Zgodnie z powyższym wnioskiem spłata kredytu miała następować miesięcznie, 20-tego dnia każdego miesiąca.

(Dowód: wniosek o kredyt inwestycyjny z dnia 12 sierpnia 2005 roku wraz z załącznikami [2] k. 162-180).

W dniu 14 października 2005 roku pomiędzy (...), jako kredytodawcą, a (...) sp. j., jako kredytobiorcą, została zawarta umowa kredytu inwestycyjnego nr (...). Zgodnie z §1 ust. 1 umowy (...) udzielił kredytobiorcy na warunkach określonych umową kredytu w kwocie 738 912,76 CHF do kwoty równoważnej w polskich złotych maksymalnie do 1 854 856 złotych. Jak stanowił ust. 2 powyższego paragrafu umowy kredytobiorca oświadczył, że środki z kredytu przeznaczy na finansowanie remontu nieruchomości przeznaczonej pod wynajem lokali biurowych, pomieszczeń magazynowych oraz hal produkcyjnych w Ł. przy ul. (...).

Kredyt udzielony został na okres od 14 października 2005 roku do 20 września 2020 roku. (...) postawił do dyspozycji kredytobiorcy, określony w §1 umowy kredyt w terminie od 14 października 2005 roku do 15 września 2006 roku w kwocie wskazanej w §1 ust. 1 umowy. Ostateczny termin wykorzystania kredytu upływał z dniem 15 września 2006 roku (§2 umowy). Kwota wykorzystanego kredytu była oprocentowana w stosunku rocznym według zmiennej stopy procentowej. Stopa procentowa była równa stawce referencyjnej, powiększonej o marżę banku (§4 ust. 1 umowy). Odsetki od wykorzystanego kredytu były płatne w następnym dniu po zakończeniu każdego okresu obrachunkowego, przy czym:

- 4) pierwszy okres obrachunkowy liczony był od dnia wypłaty kredytu i kończył się w dniu 31 października 2005 roku,
- 5) kolejne miesięczne okresy obrachunkowe liczone były od następnego dnia po zakończeniu poprzedniego okresu obrachunkowego,
- 6) ostatni okres obrachunkowy kończył się w dniu poprzedzającym całkowitą spłatę kredytu (§5 ust. 1 umowy).

Za czynności związane z udzieleniem i obsługą kredytu (...) pobierał prowizje i opłaty bankowe w wysokości określonej w „Taryfie prowizji i opłat bankowych w (...) Banku (...) Spółce Akcyjnej”. Wyciąg z Taryfy obowiązującej w dniu zawarcia umowy stanowił załącznik do umowy. Prowizje i opłaty bankowe określone w Taryfie mogły ulec zmianie i nie wymagały wypowiedzenia umowy w tej części, z zastrzeżeniem §7 ust. 1 (§ 6 ust. 1 umowy).

W czasie obowiązywania umowy (...) miał pobierać prowizje określone w Taryfie, o których mowa w §6 ust. 1, w następującej wysokości:

- 4) prowizja 0,8% od udzielonego kredytu, tj. 5 911,30 CHF – płatna w dniu podpisania umowy,
- 5) opłata za rozpatrzenie wniosku – 100 złotych, pobrana w dniu 15 września 2005 roku,
- 6) pozostałe prowizje i opłaty – zgodnie z aktualnie obowiązującą w (...) Taryfą Opłat i Prowizji.

Prowizje, o których mowa w ust. 1, naliczane były w walucie udzielonego kredytu. Zapłata prowizji następowała w walucie polskiej, po przeliczeniu kwoty prowizji na walutę polską, według kursu sprzedaży dewiz obowiązującego w dniu pobrania prowizji zgodnie z aktualną Tabelą kursów (...) (§7 ust. 1 umowy). Ustalono następujące terminy spłaty kredytu:

- 1) karencja do dnia 19 września 2006 roku,
- 2) spłata kapitału w 169 ratach miesięcznych płatnych 20-stego dnia miesiąca począwszy od 20 września 2005 roku do 20 września 2020 roku, w tym:
 - I rata w kwocie 4 248,76 CHF płatna w dniu 20 września 2006 roku,
 - pozostałe 168 rat po 4 373 CHF – każda płatna od 20 października 2006 roku do 20 września 2020 roku (§8 ust. 1 umowy).

Splata kredytu w kwotach i terminach określonych w §8 miała być dokonana w formie obciążenia przez (...) rachunku, o którym mowa w §5 ust. 2 umowy równowartością w walucie polskiej kwoty kredytu, w walucie kredytu według kursu sprzedaży dewiz obowiązującego w (...) w dniu dokonania spłaty (§9 umowy).

(Dowód: umowa kredytu inwestycyjnego nr (...) z 14 października 2005 roku k. 31-35).

(...) spółka komandytowa w Ł. (dalej jako: „(...) sp. k.”), której komandytariuszem była m.in. (...) spółka jawna w Ł., złożył datowane na 31 lipca 2012 roku oświadczenie o przystąpieniu do długu wynikającego z umowy kredytowej nr (...) (stary nr umowy nr (...)) z 5 października 2005 roku oraz umowy kredytowej nr (...) (stary nr umowy nr (...)) z 14 października 2005 roku. Jednocześnie (...) sp. k. oświadczyła, że treść umów kredytowych i aktualnych zobowiązań jest jej znana, przy czym z tytułu umowy nr (...) wynosi 72 324 CHF na 27 lipca 2012 roku i stanowi równowartość w walucie polskiej kwoty kapitału według kursu sprzedaży dewiz tabeli kursów (...) z 27 lipca 2012 roku, tj. 255 636,41 złotych natomiast z tytułu umowy nr (...) wynosi 433 650 CHF na 27 lipca 2012 roku i stanowi równowartość w walucie polskiej kapitału według kursu sprzedaży dewiz tabeli kursów (...) z 27 lipca 2012 roku, tj. 1 532 779,29 złotych.

(Dowód: oświadczenie (...) sp. k. o przystąpieniu do długu k. 42; umowa spółki (...) sp. k. k. 44-60).

Kredyty udzielone (...) spółce jawnej przez (...) na podstawie umowy nr (...)# (...) oraz umowy nr (...)# (...) zostały całkowicie spłacone 21 września 2020 roku. W okresie od 23 kwietnia 2019 roku do 21 września 2020 roku powód uiścił na podstawie umowy z 5 października 2005 roku 11893,26 CHF, a na podstawie umowy z 14 października 2005 roku 79969,15 CHF tytułem świadczenia głównego oraz odsetek.

(Dowód: zaświadczenie z 19 stycznia 2022 roku k. 64; zaświadczenie z 13 października 2020 roku k. 66-74).

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie dokumentów dołączonych do akt sprawy przez strony postępowania, z których dowód w sprawie został dopuszczony. Dokumenty, na podstawie których ustalono stan faktyczny, nie budziły jakichkolwiek wątpliwości co do ich autentyczności i prawdziwości, a nadto nie były kwestionowane w tym zakresie przez żadną ze stron.

Na podstawie art. 235²§1 pkt 2 kpc Sąd pominął dowód z zeznań świadków Z. K. oraz E. C., dowód z przesłuchania stron oraz z dokumentacji, którą pozwany miałby złożyć wskutek zobowiązania Sądu, albowiem fakty wskazane przez stronę powodową i pozwaną, których miały dotyczyć powyższe dowody, w tym m.in. wnioskowanie przez powoda o kredyt w walucie obcej, przebieg procesu udzielania kredytu czy też brak możliwości negocjowania przez Powoda umowy kredytu, należy uznać za nieistotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Powód w niniejszym postępowaniu domagał się zasądzenia od pozwanego 79 969,15 CHF z tytułu nienależnie spłaconych rat kapitałowych i rat kapitałowo-odsetkowych zapłaconych na podstawie umowy kredytu inwestycyjnego z 14 października 2005 roku nr (...) w okresie od 23 kwietnia 2019 roku do 21 września 2020 roku, którą to umowę powód uważał za nieważną, wraz z należnymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia następującego po dniu doręczenia pozwanemu odpisu pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenia 13 886,04 CHF z tytułu nienależnie spłaconych rat kapitałowych i rat odsetkowych zapłaconych na podstawie umowy kredytu inwestycyjnego nr (...) z 5 października 2005 roku wraz z należnymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia następującego po dniu doręczenia pozwanemu odpisu pozwu do dnia zapłaty. Domagał się jednocześnie przesłankowego stwierdzenia nieważności umowy kredytu oraz zasądzenie z tego tytułu powyższych kwot.

Zdaniem powoda żądanie zasądzenia wskazanych należności stanowi konsekwencję nieistnienia lub nieważności umowy w całości albo w części i opiera się na założeniu, iż w związku z nieistnieniem lub nieważnością umowy doszło do świadczenia przez powoda w sposób nienależny na rzecz pozwanego. Jako podstawę swojego roszczenia o zwrot powyższych kwot wskazał art. 410§1 i 2 kc w zw. z art. 405 kc podkreślając, iż dokonywanie płatności pomiędzy stronami naruszyło art. 358§1 kc i jako świadczenie nienależne podlega zwrotowi. W ocenie powoda umowy

kredytu były nieważne w całości jako sprzeczne z art. 353¹ kc w zw. z art. 58§1 kc, ponieważ określały wzajemne świadczenia stron w sposób nieadekwatny umożliwiając pozwanemu, poza jakąkolwiek kontrolą, na swobodne kształtowanie wzajemnego świadczenia powoda, co pozostawało w sprzeczności z naturą umowy kredytowej, a tym samym przekraczało granice swobody umów, co oznacza nieważność całej umowy. Według powoda umowy zawarte przez strony były także sprzeczne z Rekomendacją S wydaną w 2006 roku przez Komisję Nadzoru Bankowego (obecnie Komisję Nadzoru Finansowego), zgodnie z którą konieczne jest uregulowanie w umowie kredytu zasad dotyczących zarówno sposobów, jak i terminów ustalania kursu wymiany walut, zamieszczając je w zbiorze postanowień, które powinny stanowić minimum treści tej umowy.

Wobec powyższego w pierwszej kolejności należało dokonać rozważań w kwestii tego, czy przedmiotowe umowy były ważne, jako że dopiero w przypadku stwierdzenia ich nieważności możliwa będzie ocena czy spełnione przez powoda na rzecz pozwanego świadczenie należy uznać za nienależne. Przechodząc zatem do tej oceny w pierwszej kolejności należy wskazać, że przedmiotowe umowy kredytu były umowami o kredyt denominowany udzielonymi w walucie obcej, czyli franku szwajcarskim, co wprost wynika z ich treści. Trzeba w tym miejscu wyjaśnić, iż kredyt denominowany jest kredytem, którego wartość wyrażona została w umowie w walucie obcej (innymi słowy bank umówił się z kredytobiorcą na pożyczanie mu określonej kwoty w walucie obcej – vide §1 obydwu umów), ale uruchomiony został w walucie polskiej, a kredytobiorca dokonuje spłaty rat kapitałowo-odsetkowych również w walucie polskiej, po przeliczeniu według kursu wymiany walut na dany dzień (najczęściej na dzień spłaty). Kredytobiorca zwraca bankowi sumę nominalną udzielonego kredytu (kapitał) stanowiącą określoną równowartość waluty obcej, w zależności od bieżącego kursu wymiany, wraz z odsetkami oraz ewentualnie innymi opłatami i prowizjami. Na podstawie takiej umowy kredytobiorca uzyskuje kredyt w walucie obcej, zatem sama kwota i waluta kredytu jest już określona w chwili podpisania umowy, przy czym zarówno wypłata kwoty kredytu, jak i spłata poszczególnych rat zawsze odbywa się w złotych. Nie ulega przy tym jakiegokolwiek wątpliwości, że kredyty denominowane do waluty innej niż waluta polska są i były w przeszłości (w tym w dniu zawarcia przedmiotowej umowy kredytu) dopuszczalne przez prawo i tego rodzaju rozwiązanie stanowi element umowy kredytu, wobec czego nie pozbawia jej takiego charakteru. Inaczej mówiąc umowa kredytu denominowanego mieści się w konstrukcji ogólnej umowy kredytu bankowego i stanowi jej możliwy wariant. Świadczy o tym chociażby treść art. 4 ustawy z 29 lipca 2011 roku o zmianie ustawy-prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw, tzw. antyspreadowej (Dz. U. Nr 165, poz. 984), która weszła w życie 26 sierpnia 2011 roku, zgodnie z którym, w przypadku kredytów lub pożyczek pieniężnych zaciągniętych przez kredytobiorcę lub pożyczkobiorcę przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy ma zastosowanie art. 69 ust. 2 pkt 4a oraz art. 75b prawa bankowego, w stosunku do tych kredytów lub pożyczek pieniężnych, które nie zostały całkowicie spłacone - do tej części kredytu lub pożyczki, która pozostała do spłacenia. Skoro więc art. 69 ust. 2 pkt 4a oraz art. 75b prawa bankowego regulują kwestie kredytów denominowanych lub indeksowanych do waluty obcej, to oczywistym jest, iż tego rodzaju kredyty istniały w obrocie prawnym już w wcześniej. Zresztą powyższe stanowisko jest szeroko podzielane w orzecznictwie. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 25 marca 2011 roku (sygn. IV CSK 377/10), ułożenie stosunku prawnego w ten sposób, że strony wskazują inną walutę zobowiązania i inną walutę wykonania tego zobowiązania, jest zgodne z zasadą swobody umów (art. 353¹ kc). Modyfikacja taka dotyczy wyłącznie sposobu wykonania zobowiązania, przez co nie powoduje zmiany waluty wierzytelności na złote. Gdy strony umowy o kredyt ustalą, że zapłata kredytu nastąpi w złotych, dłużnik powinien postępować zgodnie z treścią zawartego zobowiązania, a na wierzycielu spoczywa obowiązek współdziałania (art. 354 § 1 i 2 kc). Również w wyroku z 29 kwietnia 2015 roku (sygnatura V CSK 445/14), Sąd Najwyższy potwierdził dopuszczalność ułożenia stosunku prawnego w taki sposób, że strony ustalą w umowie inną walutę zobowiązania i inną walutę wykonania zobowiązania.

Uwypuklić przy tym należy, iż dokumentacja znajdująca w aktach sprawy potwierdzała, że przedmiotowa umowa stanowiła umowę o kredyt denominowany w walucie obcej, tj. taki, którego wartość wyrażona zostaje w umowie w walucie obcej (§1 obydwu umów), ale spłata rat kapitałowo-odsetkowych będzie następowała w formie obciążenia przez pozwanego rachunku równowartością w walucie polskiej kwoty kredytu w walucie kredytu według kursu sprzedaży dewiz (aktualna tabela kursów pozwanego) obowiązującego u pozwanego w dniu dokonania spłaty (§9 obydwu umów). Wypłata kredytu również nastąpiła w walucie polskiej po przeliczeniu jej według kursu waluty na

podstawie tabeli kursów walut ustalanej przez pozwanego (fakt przyznany – k 5). Tym samym, w przypadku tego kredytu kredytobiorca zwracał sumę nominalną udzielonego kredytu, stanowiącą równowartość waluty obcej, w zależności od kursu wymiany walut.

Powyższe rozważania oznaczają również, że nie sposób dopatrzeć się niezgodności przedmiotowej umowy z treścią obowiązującego wówczas art. 69 Prawa bankowego. Zgodnie z jego treścią przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu (§1) Umowa kredytu powinna być zawarta na piśmie i określać w szczególności:

- 1) strony umowy,
- 2) kwotę i walutę kredytu,
- 3) cel, na który kredyt został udzielony,
- 4) zasady i termin spłaty kredytu,
- 5) wysokość oprocentowania kredytu i warunki jego zmiany,
- 6) sposób zabezpieczenia spłaty kredytu,
- 7) zakres uprawnień banku związanych z kontrolą wykorzystania i spłaty kredytu,
- 8) terminy i sposób postawienia do dyspozycji kredytobiorcy środków pieniężnych,
- 9) wysokość prowizji, jeżeli umowa ją przewiduje,
- 10) warunki dokonywania zmian i rozwiązania umowy (§2).

Jak wynika z przedmiotowych umów określały one strony umowy, wskazana została kwota i waluta kredytu, cel, na który kredyt został udzielony, zasady i termin spłaty kredytu, wysokość oprocentowania kredytu i warunku jego zmiany, sposób zabezpieczenia kredytu, zakres uprawnień banku związanych z kontrolą wykorzystania i spłaty kredytu, terminy i sposób postawienia do dyspozycji kredytobiorcy środków pieniężnych, wysokość prowizji, warunki dokonywania zmian i rozwiązania umowy. Wobec powyższego brak było podstaw do stwierdzenia, że umowa jest sprzeczna z art. 69 ustawy Prawo bankowe.

Pomimo powyższego należało zdaniem Sądu uznać, że przedmiotowa umowa jest nieważna. Zgodnie z art. 353¹ kc strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. W tym miejscu należy wskazać, że Sąd podziela poglądy wyrażone w wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 12 lutego 2020 roku wydanym w sprawie V ACa 297/19 w przeważającej części, wobec czego w dalszej części uzasadnienia zostaną one w sposób obszerny powołane. Wprawdzie wyrok powyższy dotyczył sporu co do ważności umowy kredytu zawartej pomiędzy konsumentem i bankiem, a nadto kredytu indeksowanego do franka szwajcarskiego, natomiast w niniejszej sprawie mamy do czynienia z kredytem denominowanym we franku szwajcarskim, jednakże poglądy tam wyrażone i oceny prawne należy zastosować także w przypadku umowy kredytu denominowanego zawartej pomiędzy przedsiębiorcami. W wyroku tym stwierdzono, że zastosowanie indeksacji walutowej jest dopuszczalne co do zasady. Nie narusza ani zasady nominalizmu, ani też zasady swobody umów z art. 353¹ k.c., jeżeli pozwala na określenie koniecznych przedmiotowo postanowień umowy kredytowej, określonych w art. 69 ustawy Prawo bankowe. Sporządzenie umowy zgodnie z tymi przepisami wymaga więc zastosowania takiego mechanizmu na etapie określania kursu CHF na potrzeby ustalenia każdej kolejnej raty, który byłby niezależny od arbitralnych decyzji kredytodawcy, w tym posłużenia się kursami innych instytucji finansowych, w szczególności średnim kursem

NBP, nawet z określonym w umowie, dopuszczalnym poziomem odstępstwa, tak aby kredytobiorca z góry mógł ustalić poziom, do którego ponosi ryzyko związane ze skorzystaniem z takiego kredytu w konkretnym banku, oferującym znane z góry warunki ustalania wysokości rat kapitałowych, rzutujących automatycznie na wysokość faktycznie spłacanego oprocentowania. Kredytobiorca musi takie zapisy zaakceptować, mimo że nie jest w stanie z góry przewidzieć kwotowego wymiaru poszczególnych rat. W niniejszej sprawie, co wynika z umów, nie wskazano mechanizmu określania kursu franka szwajcarskiego, tak na potrzeby ustalenia kwoty, która finalnie zostanie wypłacona powodowi w wyniku realizacji umowy, jak i na potrzeby określenia każdej raty, który jednocześnie byłby niezależny od decyzji pozwanego. Nie tylko nie wskazano mechanizmu ustalania kursów walut, ale nawet nie uczyniono integralną częścią umowy stosownych, wewnętrznych regulacji obowiązujących u pozwanego, które określałyby te kursy lub które regulowałyby kwestię ustalania tabel kursów walut. W szczególności pozwany nie złożył do akt sprawy jakiegokolwiek dokumentu, który pozwałaby na stwierdzenie w jaki sposób kursy walut, na potrzeby określenia wysokości świadczenia powoda, były ustalane. Co więcej, żaden z przepisów umowy nie zawierał jakichkolwiek ograniczeń odnośnie sposobu ustalania przez pozwanego kursów walut, w szczególności nie wyłączał możliwości ustalenia oddzielnych kursów walut na potrzeby umów kredytowych denominowanych do walut obcych i oddzielnych na potrzeby skupu lub sprzedaży tychże walut. Oznacza to, że pozwany miał swobodę w określaniu tak kursu kupna, jak i sprzedaży franka szwajcarskiego, a tym samym miał możliwość zależnego od jego decyzji kształtowania wysokości raty, którą powód był zobowiązany uiszczać w wykonaniu umowy. Nic przy tym nie stało na przeszkodzie, aby w umowie określić kurs kupna i sprzedaży potrzebny do określenia świadczeń obydwu stron, w sposób niezależny od jakichkolwiek decyzji pozwanego, w szczególności np. kurs średni NBP czy kurs kupna i sprzedaży publikowany przez NBP, nawet z określonym w umowie, dopuszczalnym poziomem odstępstwa, tak jak to zresztą uczyniono w §4 umów w kwestii określania stopy oprocentowania kredytów poprzez odwołanie się do stawki LIBOR 1 M (CHF). Można było zatem zastosować obiektywny mechanizm ustalania kursów walut również w celu ustalenia jaka kwota w złotych zostanie wypłacona kredytobiorcy, a następnie jaką kwotę będzie musiał spłacać w poszczególnych ratach. Gdyby strony zawarły tego typu uregulowania w umowach to zdaniem Sądu nie byłoby podstaw do kwestionowania ich ważności.

Wobec powyższego, za Sądem Apelacyjnym w Warszawie (V ACa 197/19), Sąd uznał za sprzeczne z istotą stosunków umownych, a tym samym niepodlegające prawnej ochronie, zapisy umowy, w której strona ekonomicznie silniejsza, czyli kredytodawca, byłby upoważniony do jednostronnego tylko określenia kursu waluty określonej jako właściwa dla oznaczenia kwot rat obciążających kredytodawcę. Zamieszczenie w umowie takiej klauzuli nie może zostać uznane za działanie pozostające w granicach swobody umów z art. 353¹ kc, lecz za rażące jej przekroczenie. Główne zobowiązanie strony zobowiązanej do spłacenia kredytu, obliczane poprzez zastosowanie klauzuli jego indeksacji do CHF (a w niniejszej sprawie denominacji), nie może zostać określone przez drugą stronę tej samej umowy jednostronnym oświadczeniem, wykraczającym poza konsensus, który oddaje istotę stosunku umownego. Umowa zawierająca tego rodzaju klauzule a limine powinna zostać uznana za nieważną z powodu jej sprzeczności z normą zawartą w powołanym przepisie ze skutkiem ex tunc, czyli już od daty jej zawarcia. Przy ocenie samej ważności takiej umowy, możliwej do przeprowadzenia już w dniu jej podpisania oraz w późniejszym okresie, nie może więc mieć istotnego znaczenia to, w jaki sposób wskazana strona, w tym bank, korzysta z tego rodzaju klauzuli, zwykle zresztą reagując na konkretne uwarunkowania rynkowe oraz konkurencyjne. W prawnym znaczeniu nie może bowiem w ogóle dojść do wykonania nieważnej umowy, nawet jeżeli żadna ze stron nie powoływałaby się na jej wadę prawną tego rodzaju. Bez znaczenia w tym zakresie pozostaje także wypełnienie przez strony konkretnych obowiązków zapisanych w umowie, która nie prowadzi jednak do ich powstania. Ustalenie nieważności takiej umowy jest możliwe w każdym też czasie oraz we wszelkich postępowaniach jej dotyczących, w tym także w sprawach o zasądzenie zwrotu nienależnego albo nadpłaconego świadczenia przez jedną ze stron, w tym przez kredytobiorcę, który wypłacił na rzecz banku wszystkie kwoty naliczone z zastosowaniem klauzuli indeksacyjnej opartej na zmienności kursu CHF określonego jednostronnie przez kredytodawcę przy obliczaniu obciążających kontrahenta rat kapitałowo - odsetkowych, czyli w sposób sprzeczny z naturą (istotą) wszystkich stosunków obligacyjnych. Natura stosunku obligacyjnego nie pozwala na blankietowe wyrażenie przez stronę zagrożoną zgody na jednostronne dopełnienie przez jej kontrahenta niezgodzonych elementów zawartej umowy, w tym jej głównych postanowień, bez których umowa a limine nie może dojść do skutku, czyli bez uzgodnienia których w dacie jej zawarcia niemożliwe jest również późniejsze jej dopełnienie

poprzez złożenie przez jedną ze stron jednostronnego oświadczenia o jej uzupełnieniu, w tym poprzez określenie głównego zobowiązania drugiej strony, zwłaszcza w sposób rażąco sprzeczny z jej interesami. Natura stosunku obligacyjnego wyznaczająca granice swobody umów, chronionej art. 353¹ kc, odniesiona do kredytów udzielanych przez banki, wyklucza też akceptację takiej sytuacji, w której skonkretyzowanie zobowiązania kredytobiorcy wobec banku z tytułu spłaty kredytu, czyli w zakresie wysokości rat kapitałowo - odsetkowych, zostałyby pozostawione w umowie jednej z jej stron, a zwłaszcza bankowi z racji jego statusu i silniejszej zwykle pozycji z stosunkach tego rodzaju z tego oczywistego powodu, że to klienci banków zabiegają o przyznanie konkretnego kredytu na zasadach oferowanych zazwyczaj przez bank bez szerszej szansy na indywidualne uzgodnienie jego warunków, a nie odwrotnie. Już w dniu jej zawarcia muszą więc zostać wspólnie uzgodnione i zaakceptowane przez obie strony jej istotne przedmiotowo postanowienia. Przy umowach kredytów bankowych, w dacie ich zawarcia musi też dojść do ustalenia wysokości kredytu, a tym samym wielkość zobowiązania kredytobiorcy wobec banku albo w sposób kwotowy albo też poprzez zastosowanie obiektywnie weryfikowalnego mechanizmu jego waloryzacji, w tym indeksacji walutą obcą, także kursem franka szwajcarskiego.

Powyższe poglądy znalazły potwierdzenie również w innych orzeczeniach. I tak, jak stwierdził Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z 10 listopada 2020 roku wydanym w sprawie I ACa 165/19 (LEX nr 3120061), w doktrynie i orzecznictwie powszechnie już przyjmuje się, że odwołanie się do kursów walut zawartych w tabeli kursów i ogłaszanych w siedzibie banku narusza równorzędność stron umowy przez nierównomierne rozłożenie uprawnień i obowiązków między partnerami stosunku obligacyjnego oraz, że prawo banku do ustalania kursu waluty nieograniczone skonkretyzowanymi, obiektywnymi kryteriami zmian stosowanych kursów walutowych świadczy o braku właściwej przejrzystości i jasności postanowienia umownego, które uniemożliwia konsumentowi przewidzieć, na podstawie transparentnych i zrozumiałych kryteriów, wynikających dla niego z umowy konsekwencji ekonomicznych. Abuzywnego charakteru tych klauzul nie niweczą ustalenia, zgodnie z którymi kurs ustalony przez bank nie odbiega od realiów rynkowych. Okoliczność ta nie zmienia bowiem faktu, że kursy walut były kształtowane przez Bank lub mogły być, w świetle zapisów umowy, kształtowane w sposób jednostronny, na podstawie kryteriów nieznanymi konsumentowi. Podobnie ten sam Sąd w wyroku z 6 października 2020 roku w sprawie I ACa 528/19 (LEX nr 3102000): „Wprowadzenie do umowy kredytu klauzuli waloryzacyjnej, gdzie wysokość spełnianego świadczenia uzależniona jest od kursu waluty obcej jest dopuszczalne w ramach art. 353¹ kc, nie stanowi niedozwolonych postanowień umownych i nie może prowadzić do nieważności czynności prawnej jako sprzecznej z ustawą w rozumieniu art. 58§1 kc. Postanowienia umowy lub wzorca, ustalone jednostronnie przez bank, i przyznające mu uprawnienie do jednostronnego, samodzielnego ustalania kursu kupna i sprzedaży w stosunku do PLN, bez wskazania reguł kształtowania tego kursu, stanowią postanowienia naruszające dobre obyczaje, godzą bowiem w istotę równowagi kontraktowej stron. Polityka kursowa banku i decyzje władz banku nie mogą w sposób nie poddany kontroli kontraktowej wpływać na obowiązki kredytobiorców.

Podzielając powyższe poglądy należało uznać, że przedmiotowa umowa jest nieważna w całości jako sprzeczna z art. 353¹ kc w zw. art. 58§1 kc, ponieważ określała wzajemne świadczenia stron w sposób nieadekwatny umożliwiając pozwanemu, poza jakąkolwiek kontrolą, na swobodne kształtowanie wzajemnego świadczenia powoda. Takie ukształtowanie obowiązków i uprawnień stron pozostawało w sprzeczności z naturą umowy kredytowej, a tym samym przekraczało granice swobody umów, co oznacza nieważność całej umowy. Brak jest przy tym przepisów, które przewidywałyby inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy, a jednocześnie bez tych postanowień niewątpliwie strony nie zawarłyby przedmiotowej umowy. Wobec tego nie zachodzi sytuacja, o której mowa w art. 58§3 kc, pozwalająca na pozostawienie w mocy pozostałej części umowy.

W tym miejscu należy wskazać, że Sąd nie podziela stanowiska pozwanego zawartego w odpowiedzi na pozew jakoby powód nie posiadał legitymacji czynnej w niniejszej sprawie z uwagi na przystąpienie do długu i nieposiadanie statusu strony umów, a w konsekwencji także uprawnienia do żądania stwierdzenia nieważności umowy. Zdaniem Sądu nie zachodzi w sprawie również współuczestnictwo jednolite konieczne. Sąd podziela w tym względzie stanowisko powoda zaprezentowane w piśmie z 7 listopada 2022 roku i przywołane w tym względzie orzecznictwo. Brak

jest bowiem jakiegokolwiek przepisu, który nakładałby na powoda w niniejszej sprawie obowiązek oznaczenia po stronie powodowej wszystkich podmiotów będących stroną umowy tym bardziej, że powód nie domaga się ustalenia nieważności na podstawie art. 189 kpc, a jedynie przesłankowego ustalenia nieważności przedmiotowej umowy, co jednocześnie powoduje, że kwestia ustalenia nieważności nie będzie wiązać w ewentualnym procesie (...) spółki jawnej przeciwko pozwanemu o ustalenie. Trzeba też podkreślić, że kwoty, których zwrotu domaga się powód jako świadczenie nienależne zostały uiszczone przez niego, a nie przez kredytobiorcę, a zatem jest on uprawniony do dochodzenia ich zwrotu, w przeciwieństwie do kredytobiorcy, któremu takie uprawnienie nie przysługuje, ponieważ świadczenia nie spełniał.

Wobec rozstrzygnięcia kwestii nieważności przedmiotowych umów należy dokonać oceny zgłoszonych w pozwie roszczeń o zapłatę 79969,15 CHF i 13886,04 CHF wraz z żądanymi odsetkami.

Powód wskazał, iż powyższe kwoty stanowią równowartość spłaconych rat kredytu łącznie z odsetkami wynikającymi z umów za okres od 23 kwietnia 2019 roku do 21 września 2020 roku. O ile w przypadku kwoty 79969,15 CHF uiszczonej w wykonaniu umowy z 14 października 2005 roku Sąd nie miał wątpliwości co do jej prawidłowości, ponieważ wynika ona z zaświadczenia wystawionego przez pozwanego, którego nie kwestionował, o tyle w przypadku kwoty 13886,04 CHF uiszczonej w wykonaniu umowy z 5 października 2005 roku nie znajduje ona potwierdzenia w niekwestionowanym zaświadczeniu wystawionych przez pozwanego. Jak wynika z tego zaświadczenia w powyższym okresie powód uiszczył 11893,26 CHF, a nie kwotę której zasądzenia domagał się w pozwie. Wobec tego należało uwzględnić powództwo tylko co do 11893,26 CHF. Zgodnie bowiem z art. 405 kc kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową, ten obowiązany jest do jej zwrotu. Przy czym w świetle art. 410§2 kc świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia. Mając na uwadze poczynione w sprawie ustalenia faktyczne, jak również przesłankowe ustalenie nieważności umowy kredytu, oczywistym jest, iż poczynione przez powoda wpłaty przedmiotowych rat kredytowych miały charakter świadczenia nienależnego i wobec tego podlegały zwrotowi.

O odsetkach Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 481 kc, zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi (§1). Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzycielność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy (§2).

W niniejszej sprawie powód domagał się zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie za okres od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pozwu. Zasądzając odsetki od 15 czerwca 2022 roku Sąd miał na uwadze treść art. 455 kc (zgodnie z którym jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania), jako, że roszczenie powoda o zapłatę ma charakter roszczenia bezterminowego. W konsekwencji o wymagalności roszczenia o zapłatę powyższej kwoty można mówić dopiero w przypadku skutecznego wezwania dłużnika do zapłaty. Wobec braku wcześniejszych wezwań do zapłaty przedmiotowych kwot za datę tę można uznać dopiero dzień następny po doręczeniu odpisu pozwu – doręczenie pozwu nastąpiło 14 czerwca 2022 roku. W konsekwencji należało uznać, że pozwany popadł w opóźnienie następnego dnia po otrzymaniu odpisu pozwu, co skutkowało zasadnością roszczenia powoda o zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie za okres od 15 czerwca 2022 roku do dnia zapłaty, a nie tak jak domagał się tego powód, od dnia doręczenia odpisu pozwu.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w punkcie 1 i 2 sentencji wyroku umarzając jednocześnie postępowanie w części w punkcie 3 sentencji wyroku, to jest w zakresie żądania powoda zasądzenia od pozwanego kwoty 180,13 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od 15 czerwca 2022 roku do dnia zapłaty z uwagi na cofnięcie pozwu

w tej części (omyłkowo Sąd wskazał, że jest to kwota w złotych, a nie w CHF), a w pozostałym zakresie powództwo w punkcie 4 sentencji wyroku oddalił.

Sąd oddalił w punkcie 5 sentencji wyroku wniosek powoda o nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności wobec niewykazania przesłanek określonych w art. 333 kpc.

Na koniec należy wskazać, że wobec powyższych ustaleń i rozważań, które w istocie doprowadziły do uwzględnienia powództwa niemalże w całości, bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy pozostawały pozostałe zarzuty i twierdzenia pełnomocników stron wskazane w składanych przez nich pismach procesowych, a zatem odnoszenie się do nich jest zbędne.

Z powyższych względów i jedynie w uzupełnieniu powyższych rozważań, zwięźle (art. 327¹§2 kpc) można dodać, że bez jakiegokolwiek znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy miały argumenty strony powodowej w zakresie, w jakim odnosiły się do orzecznictwa i doktryny dotyczącej umów kredytów walutowych dotyczące konsumentów, ponieważ powód nie mógł być traktowany jak konsument, gdyż był i jest przedsiębiorcą prowadzącym działalność w formie spółki komandytowej. Tak samo nie można podzielić stanowiska powoda powołującego się na ukrycie przez pozwanego instrumentu pochodnego, ponieważ istotą instrumentów finansowych jest inwestowanie, to jest w zamian za posiadane środki finansowej nabywca uzyskuje dany instrument finansowy, natomiast w przypadku kredytu chce on te środki pozyskać. W przedmiotowej sprawie powód żadnych środków nie angażował, co przesądza o braku jakichkolwiek podstaw do uznania, że przedmiotowe umowy można traktować jako instrument pochodny. Trafne były również argumenty pozwanego w tym względzie przedstawione przez pozwanego w odpowiedzi na pozew. Poza tym, jak już wskazano powyżej, zarówno przepisy znowelizowanego Prawa bankowego, jak i bogate orzecznictwo, uznają za dopuszczalne umowy kredytowe zarówno indeksowane jak i denominowane do walut obcych. Zawarcie przedmiotowych umów nie naruszało również zasady walutowości, co słusznie zauważył pełnomocnik pozwanego w odpowiedzi na pozew powołując się na przepisy ustawy z 2 grudnia 1994 roku – Prawo dewizowe i uchwałę Sądu Najwyższego z 2 kwietnia 2004 roku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie 6 sentencji wyroku na podstawie art. 100 kpc w zw. z art. 98§1¹ i 3 kpc. Zgodnie z ich treścią w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. (art. 100 kpc). Od kwoty zasądzonej tytułem zwrotu kosztów procesu należą się odsetki, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzone, do dnia zapłaty. Jeżeli orzeczenie to jest prawomocne z chwilą wydania, odsetki należą się za czas po upływie tygodnia od dnia jego ogłoszenia do dnia zapłaty, a jeżeli orzeczenie takie podlega doręczeniu z urzędu - za czas po upływie tygodnia od dnia jego doręczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty (art. 98§1¹). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (§3). Mając na uwadze powyższe przepisy należało obciążyć pozwanego całością poniesionych przez powoda kosztów procesu, albowiem powód uległ tylko w nieznaczącej części. Na zasądzone koszty złożyły się opłata od pozwu w kwocie 21320 złotych (k. 29), opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych (k 27) oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 10.800 złotych (§ 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych).

sędzia Arkadiusz Piotrowski

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

sędzia Arkadiusz Piotrowski